

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

אכן יש ה' במקום הזה

מחשבתו כי הוא מסוגל אי פעם להיות "רבי עקיבא", הגם שאותו כח נגשג של ר"ע היה כבר טמון בתוך תוכו זה עידן ועידנים, אבל הרע שבקרבו הסתיר זאת במעטה עב של מחשבות ייאוש ועצבון" (שם).

מה היה חסר לרבי עקיבא כדי להגיע לרום מדרגותיו, אך ורק זאת להאמין בכח שבקרבו, וזה קרה:

"כשהגיע לאותה אבן, וראה שבכוחו של טיפות מים לנבק סלע קשה, הבין כי גם את היצר אשר בקרבו יוכל להכניע, כי עיקר כוחו של היצר להרחיק את האדם מבוראו הוא כאמור בייאשו את האדם מלעזוב את דרכו הרע בטענה שלא יצליח בזה בשום אופן" (שם).

ובתפארת שלמה מברר ש"זה היה גם כן ענין יעקב אבינו ע"ה שהיה שפל ונבזה בעיני עצמו מאד כמ"ש יעקב בנה הקטן כי כן דרך הצדיקים שהם קטנים בעיניהם מאד ואינם יודעים כלל מגודל מדרגת תורתם ועבודתם ומה גם כאשר יעקב אבינו ע"ה ראה בעודו בלחץ ועוני והיה בורח ערום ויחף אל בית לבן הארמי הנה בזה שיער בעצמו כי איננו חשוב כלל לפני

איני אומר זאת
על פי השערה
- אלא הדבר
בדוק ומנוסה,
ובידעי ומכירי
קאמינא

"איני אומר זאת על פי השערה - אלא הדבר בדוק ומנוסה, ובידעי ומכירי קאמינא - קיימים כיום אברכים ובחורים צעירים אשר כוחם עדיין במתנם לעבוד את השי"ת עוד חמישים שנה ויותר, ולמלאות את ימיהם ושנותיהם בתורה ותפילה ובמעשים טובים ולחיות חיים של קרבת אלקים ולקחת את העתיד ולתקן על ידו את העבר לגמרי, בלי שום ספק, והיצר-הרע נוטלם ומפילם לרעיונות של יאוש שמקורם מנ' שערי טומאה, כאילו גרועים הן מבעל עבירה זקן בגיל שמונים שנה ועומד ימים ספורים לפני מותו פשוטו כמשמעו, ה"י" (ונכת"ב ח"ב, ע' קסט).

אם עד היום ידענו שכדי להחזיק מעמד יש להתחזק באמונה בהש"ת, בתורה, בצדיקים, הרי שדיבורים נוקבים אלו מחדדים אצלנו, שלא פחות מזה, עלינו להתחזק ואולי ביתר שאת ועוד, באמונה בעצמינו:

"כי בכל אחד מישראל שהוא חלק אלוך ממעל יש בו רצונות טמונים ושאיפות עמוקים להיות קרוב ודבוק לאביו שבשמים. והסיבה המפילה אותו מידעיה זו, היא: "השאור שבעיסה", הלא הם הנפילות הקשות ומצבי היאוש המתגלגלים עליו חדשים

לבקרים מהיצר שבקרבו, אשר מסיתו לעבור על רצון קונו ולאחר מכן מריע בכפלים ומכניסו למצב של עצבון רוח ומפילו לייאוש בעטיה של העבירה שעבר, וזה מונעו ומרחיקו מקרבתו יתברך בחושבו שאבדה תקותו ח"ו, וכי הוא רוחק מרחק רב מהקדושה ולעולם לא יוכל להתקרב ולשוב אליו יתברך" (לק"א, ב, עמ' קסט).

לפעמים נדמה לנו שנסיון זה שייך לבעלי מדרגה פחותה, בעוד שאצל המוצלחים הרי שחלישויות הדעת מעין אלו פוסחות עליהם והם עולים באופן טבעי למדרגות רמות, אלא שהמציאות מוכיחה דוקא להיפך, וזאת נוכל ללמוד מהתבוננות במהלך חייו של התנא הקדוש רבי עקיבא, אותו תנא אלקי שכשמשוה רבינו ראה אותו הוא אומר לפני הקב"ה: "יש לך אדם כזה - ואתה נותן את התורה על ידי"... ובכל זאת, כשר"ע רואה את עצמו, הוא רואה איזה "עם-הארץ"ל". במשך ארבעים שנות חייו הוא אינו מאמין בכוחות האדירים הטמונים בו:

"עד ארבעים שנה היה טמון בו רע כזה אשר מנע ממנו מלהתקרב לאביו שבשמים... ומכח אותו רע לא העלה על

• שאלה • אני נמשך לנהוג
בחומרה בכמה דברים יותר מאבי
שיחי (מער פרום), אבל זה גורם
למחלוקת, האם עלי להימנע מכך?

תשובה: הכלל בזה הוא שיש להבדיל בין עניני הלכה לעניני הנהגה; בעניני הלכה אין מושג של דרך הממוצע, כגון בשמירת עיניים שצריך ללכת עד הסוף במסירות נפש, וממילא אם רוצה לקיים ההלכה כהוגן אין צריך לחשוש ממחלוקת. אמנם בעניני הנהגה, כגון שרוצה להתלבש במלבוש של היראים מה שאין אביו נוהג בזה, שם ישתדל שיהיה בלי מחלוקת, ואם בכל זאת זה גורם למחלוקת עדיף לפרוש מזה, כי רבה רעת המחלוקת ה'.

• שאלה • ידוע מספה"ק שהייסורים
מזככים, מדוע דווקא כשנשמתו
מזדככת, נכנס האדם לקטנות
המוחין ואינו יכול ללמוד וכדו'?

תשובה: מאז חטא עץ הדעת נהיה בבריאה המציאות של עירוב טוב ורע, דהיינו שבדבר אחד ממש יש טוב ורע מעורבים זה בזה, וזה לעומת זה עשה אלוקים. ולדוגמא שיש מציאות של אדם שמצד אחד עושה טובות וחסדים ומצד שני עושה הרבה רשעות ומציק לזולת. ועבודתו בכל דבר להטות לצד הטוב, וכשלאדם נשפע טוב, במקום לבא לידי גאות ו'וישמך ישרון ויבעט' צריך להודות ולהלל על הטוב.

וכשחס ושלום להיפך אז במקום לשקוע במרה שחורה או ח"ו לבעט בייסורים, צריך לצעוק להש"ת ולהאמין שהכל לטובתו ולצפות לישועת ה' ואף אם אינו יכול לרכו מוחו ללמוד לכל הפחות לרצות ללמוד, ואז אין זה כלל קטנות המוחין אלא קרבת ה'.

מרה שחורה איז ניט קיין סחורה

שיחה לתבורת הבחורים שע"י ביהמ"ד
'אור הנחל' דחסידי ברסלב בית שמש - תשרי תשפ"ו

רבי נתן (מוהרנ"ת) אומר שזה בעצמו ידבר להקב"ה, "תראה כמה שאני רחוק ממך, שאני לא יודע מה לדבר איתך". רבי נתן נותן עצות ודברי חיזוק מיוחדים למצבים האלה.

דבר אחד יש לדעת, שעצבות איננה סחורה. רבי בן ציון אפטער ע"ה היה אומר 'מרה שחורה איז נישט קיין סחורה'. זה לא בא בחשבון להיות עצוב. רק להיות בשמחה, אפילו הדאגות צריך להיות בשמחה...

**איך אפשר לדאוג דאגות
בשמחה?**

כשרוצים מאד חזק, זוכים לזה.

**בחור שואל הנה עכשיו
מתחיל זמן החורף, שנקרא
לילות הזהב, איך זה שייך
לגבי בחור?**

יותר ללמוד ופחות לדבר דברים בטלים, לשבת שתי שעות ללמוד כראוי, ושאף אחד לא יגנוב ממך את הזמן.

העיקר לא להכניס עצבות בלב. העצבות מעקם את הראש. והשמחה היא שאנו יודעים את האמת. ואם אני לא זוכה להיות כראוי, אני שמח שמישהו אחר זוכה להיות כראוי, הכל רק בשמחה, כי בעצבות אינו שמח בהצלחת חבירו.

ע"י קיום המצוה של 'זאהבת לרעך כמור' זוכים שכל העבודות של החבר נחשב גם עלי.

וכפי שמובא שלפני התפילה יש קטרוגים על האדם, ואם מקבל על עצמו לקיים 'זאהבת לרעך כמור', הוא מקושר לכל בני ישראל וע"י אין עליו שום קטרוגים.

זהו שמחה עצומה. לשמוח בהצלחת חבירו, בעבודת ה' של חבירו, זהו שלימות מופלגת. ע"י יש לך טוב עין, טוב עין הוא יבורך, וע"י הוא מתברך ממש ברוחניות ובגשמיות.

וצריך לדבר מזה הרבה, לאהוב כל יהודי ולשמוח בהצלחתו, כי אנחנו באמת אחים, כולנו באים מנקודה אחת, לשמוח בהצלחת חבירו בגשמיות ובהצלחת חבירו ברוחניות. ע"י יזכה להיות איש אחר לגמרי וימשיך על עצמו כל הישועות וכל הברכות.

הדבר הראשון הוא שתהיו שומרי הברית במסירות נפש, זה הדבר הראשון של יהודי. הדבר השני הוא להתמיד בלימוד התורה הקדושה, עם שמירת המחשבה. והקב"ה יעזור לכם שתזכו להקים בתים בישראל ויהיה לכם ילדים עוסקים בתורה, ויתמשך ממכם דורות ישרים מבורכים תמיד תמיד בעזר ה', ותהיו תמיד שמחים ומאושרים.

הבחורים שואלים שהרבה פעמים שומעים איזה דרשה וזוכים להתעוררות גדולה, אבל למחרת לא נשאר מזה כלום, איך אפשר להחזיק התעוררות מיום לחבירו?

לוקחים נקודה אחת מהדרשה וחושבים על זה, וממילא לא הולך לאיבוד כל הדרשה.

בחור שואל מה יעשה כשאין לו חשק לא לתורה ולא לתפילה, לכולם?

ישיב בבית הכנסת, וישמח ב"ה שהוא זוכה לשבת במקום קדוש. ואח"כ ישמע פלוני מברך ברכה, פלוני מתפלל, וממילא גם אני שייך לקדושה.

כי כולנו כמו אדם אחד אלא שאנו מחולקים בגופים אחרים, אבל במחשבה אם אני שמח שמישהו אחר עובד את השי"ת, זה גם הזכות שלי. כולנו מחוברים כאחד.

עלינו להודות להשי"ת שאנו בני ישראל, נולדנו במשפחות של ישראל, ויודעים מהתורה"ק, יודעים מהאמת של הבריאה שה' אחד ושמו אחד, הרי זה אושר גדול מאד.

יש בעולם אפיקורסים ומשוגעים ואין ספור שיטות של שקר, ואנו זכינו להתדבק במשה רבן של ישראל, ואנו יודעים האמת הזך והנקי, בזה בעצמו צריך להיות מאושר, אף אם לא עושה כלום.

בחור שואל על העצה של רבינו הקדוש לעשות התבודדות. הוא יושב ולא יודע איך להתחיל ההתבודדות. מה יעשה?

לחם לאכול ובגד ללבוש

הנה מציאנו שהכתוב משבח את יעקב (בראשית כח כו) "ויעקב איש תם", ולכאורה היכן מצינו מעשה מיוחד של תמימות אצל יעקב אבינו, הלא ודאי שאם הוא מכונה 'תם' [שהוא כינוי לתמימות יותר מ'תמים' כמובא] - ע"כ שגם ראו אצלו הנהגות של תמימות. והיכן ראינו כזאת אצלו.

וחשבתי שרואים זאת באופן מופלא מאד, הלא יעקב אבינו נולד בבית עשיר מאד, יצחק אבינו עשיר מופלג, וכמ"ש חז"ל (ב"ר כו יג) 'זבל פרדותיו של יצחק ולא כספו וזהו של אבימלך'. כמו כן יעקב עצמו גם כן נתעשר מאד, כמובא במדרש (ב"ר עג יא) עה"פ 'ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות עבדים וגמלים וחמורים' (בראשית ל מג) - שהיו לו שישים רבוא כלבים רק לשמור את רכושו. ואף על פי כן, לעת זקנ*ותו, כאשר יוסף בא אליו עם בניו להתברך, ויעקב החל אז להודות לה' על כל מהלך חייו, על מה ראה לנכון להודות לה'?! על שנתן לו מזון לאכול!!! במלוא הפשיטות! כמו שאמר (בראשית מח טו) "האלקים הרועה אותי מעודי עד היום הזה", וכמו שתורגם אונקלוס "ה' דון יתי מדאיתני עד יומא הדין", כלומר, הוא משבח ומודה בפשיטות לשם יתברך שנתן לו תמיד מזון לאכול.

זו דוגמא לתמימות שלימה ונפלאה; הוא חי בהרגשה ש"מי אומר שמגיע לי לאכול. במשך כל ימי חייו חי בהרגשה הכרת הטוב הזאת; 'הרועה אותי מעודי', מאז שנולדתי וינקתי את חלב ועד עתה, אני מודה לו יתברך שנותן לי מזון לאכול ולשבוש. כמה תמימות יש כאן, עד היכן מגעת אמונה ישרה ותמימה וחזקה כזאת, שעשיר כזה - ברוחניות ובגשמיות - לא שוכח לרגע אחד שאין שום כח אחר שנותן לו לאכול, אלא הקב"ה בעצמו, מפני שחם עליו, אף שמצד הדין אין מגיע לו. וזאת היא תמימות משלמת שאין כמוהו!

אנו אומרים בברהמ"ז 'הון את הכל' - והכוונה בזה, שהשי"ת מחיה וזן כל הברואים מקרני ראמים עד ביצי כינים, אבל שוכחים שבכלל 'הון את הכל' הוא שהשם יתברך זן ומחיה גם את העשירים המושפעים בכל טוב, כי הטבע מסתיר מאד ענין זה, ונדמה לעשיר כאילו יש לו איזה כח עצמי ומזונו ניתן לו מאליו חס ושלום, אבל אצל יעקב אבינו לא הצליח הטבע להסתיר עובדא זו, ונשאר בתומת אמונתו, וזכר בכל רגע, שהתורה הגדולה ביותר שצריך להודות לה' הוא בפשיטות גמורה על שנתן לו לחם לאכול בכל יום, וזה היה גם נוסח תפילתו (בראשית כח כ') "אם-יהיה אלקים עמדי וכי ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש".

ותמימות זו היא שורש מידת הצניעות והענוה שהיתה טבועה ביעקב אבינו, שעל אף כל מה שעשה חיל בחייו, וההצלחות המופלגות שלו בגשמיות וברוחניות, לא שכח לרגע שהכל מאתו יתברך, ולא אמר "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", אלא נשאר משועבד לבוראו ותלוי בו כגמול עלי אמו, וצניעות וענוה זו הם יסוד הקדושה והיראה שהיו אצל יעקב אבינו, כי בכח זה לא הסתח דעתו מכך שהכל שייך לבוראו, וזה לבדו כבר הביא בלבו הכנעה ובושה וענוה וצניעות שלא לגעת ולא לגשת למה שאינו שלו חס ושלום.

ואם בצדיקים כך, מי שהרשיע חס ושלום, בודאי צריך לחוש בושה על כל מה שניתן לו בחסד חינום ולהודות על כל הנאה קלה שמשפיע לו השי"ת.

ומי שמכיר זאת באמת, הרי בזה עצמו מגביר אצלו את מדת הענוה והצניעות שמביאים קדושה, שלא יעזי פניו מעתה לקחת את שאינו שלו.

לשמה ולשמוח

ומקומם את השני - השי"ת עוזר ובונה אותך!
אתה עושה חסד עם חבירך; אתה מחיה אותו
ומחזקו - השי"ת מחיה ומחזק אותך!

טעם האמונה

מובא בשם הבעל שם טוב הק' זי"ע שענין
האמונה הוא הדביקות! (ראה תו"כ פרשת עקב ועוד),
ענין האמונה הקדושה בעצמה, הטעם הנפלא
שלה, היא הדביקות! ובימי אבותינו כאשר דיברו
מאמונה היו זולגים עיניהם דמעות, דביקות
תמימה ופשוטה... היום לא רואים כזאת...

וזהו מה שאמר הבעל שם טוב הק' שאמונה היא
דביקות, אמונה מביאה את האדם לידי אהבת
הבורא, דביקות הבורא! אמונה מביאה בכנפיה
נועם ושלמות הנפש! זהו האמונה הקדושה!

זהו לעומת זה, כאשר האדם חוטא חלילה הוא
מתרחק מאמונה הקדושה ומנועם השפעותיה.
דור המבול הביא השחתה לעולם, ורביה"ק
אומר (ספר המדות ערך 'אמונה', אות כ"ב): "הפשע
מכניס כפירה באדם", הוא מסמם ומזהם את
האזן, הפשע חומס את החיות של החיים,
וכאשר אין טעם וחיות בחיים, אזי הסטרא
אחרא והאפיקורסות משליטים עצמם בעולם
רחמנא ליצלן. אמנם ברוך ה', "מי כעמך
ישראל" - אז מען האלט זיך מיטן אויבערשטן
אין אזא מין הסתרה! שמחזיקים עצמם בהשי"ת
בחסרתה גוראה כזו!

מה יש לנברא ללא הבורא?!

ובכן אסור לנו לסמות את עינינו מהבעל דבר.
וכמו שאמר הבעל שם טוב הק' זי"ע (בעש"ט עה"ת
פר' בראשית אות קמ"ד, מתוך ספה"ק "תולדות יעקב יוסף"
פר' נח דף י"ג ע"ב): "כי לשעבר היה היצר הרע רק
לדחות מעולם הבא, מה שאין כן עתה, נתחכם
לדחות את האדם מעולם הזה ומעולם הבא, כגון
טרדת הפרנסה אשר יומם ולילה לא ישקוט,
ואין לו מנוחה בעולם הזה, ומכל שכן שאין לו
פנאי לפקח בעניני עולם הבא ונדחה משניהם
וכו', ע"כ..."

השי"ת אכן יראה בעניינו ויעזור להאיר עלינו
נועם האמונה הקדושה; וואס האט א נברא אן
דעם בורא? וואס האט א נברא אן דעם בורא?
וכי מה יש לו לנברא בלי בורא? ממש חלום
ותו לא מידי! כל החיים אינם אלא חלום עף!
נברא בלי בורא הלא הוא נכרת מחיותו! אינו
שווה מאומה! א נברא אן א בורא איז גארנישט
ווערד, גארנישט ווערד! "אָכּוּל וְשָׁתוּ כִּי מָתוּ"
נְמוּת" (ישעיה כב, ג'), מאומה לא ישא בעמלו!
חיים מדומים וממש! עס איז גארנישט - ממש!
אן אפגענארטן לעבן!

מאידך, מידה טובה מרובה, מי שחי עם הבורא,
עם האמונה הקדושה, הוא מחובר עם חי החיים!
הוא יש לו חיות! כי הוא יודע שכל מה שעובר
עליו, ובכל מצב שרק מוצא את עצמו, הכל הוא
ממנו יתברך לבד!

על פניו, וכאשר התחיל לדאוג מאיזה דבר יהיה
מה שיהיה, היה מסיח את דעתו על ידי שהכניס
את עצמו בענין אחר ליישב את דעתו ולהדחיק
את דאגתו, וכך המשיך לחיות חיים שמחים
ורגועים. אמנם הדור החזר רוח אחרת היתה
עמהם, כל דאגה קטנה וזעירא, כבר ממלאה
את כל הראש ומשתקת את האדם לגמרי!

לחיות מלהחיות

ואף אנו בעניינו ראינו זאת. זכינו להכיר את
הגאון החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, ראו עליו
את השמחת החיים בכל דבר, כי מלבד שמחתו
הרוחנית בכל דבר שבקדושה, הוא פשוט נהנה
מכוס תה חם, פשוטו כמשמעו! כאשר הלך
לחנות לקנות שמן או גבינה וכדומה, הוא היה
שמח! ומי מדבר כאשר נכנס להתפלל מנחה,
היה נוטל ידיו בחדות, אומר קרבנות ומתפלל
מנחה בהנאה ובשמחה! - ער האט הנאה געהאט
פון א מנחה!

”
רובם ככולם
מהסטודנטים
ברחבי עולם
מלעיטים עצמם
בסמים ושאר
מרעין בישין, כדי
להסיר מהם היגון
ואנחה המלווה
אותם כל ימיהם!
אין להם חיות!

היה היה מחבר 'יום ולילה' בלימוד התורה, כפי
שמוכא בספה"ק שיש לחבר סוף היום ותחילת
הלילה בלימוד התורה (ראה מג"א סי' א סק"א בשם
שלי"ה הק'). הוא היה לומד 'שולחן ערוך' עם
'באר היטב', והיה שואב מזה הנאה ועונג רב!
ער האט פשוט הנאה געהאט! ער האט געהאט
א חיות אין דעם! א חיות אין לעבן!

לא כן בימינו. הבעל דבר לקח מאתנו את
החיות ושמחת החיים! בעולם רואים איך רובם
ככולם מהסטודנטים ברחבי עולם מלעיטים
עצמם בסמים ושאר מרעין בישין, כדי להסיר
מהם היגון ואנחה המלווה אותם כל ימיהם! אין
להם חיות! זו היא מחלה גוראה המתפשטת
בעולם! חוסר החיות! חוסר השמחת חיים!
וממילא כאשר חסר בשמחת חיים, אזי הבעל
דבר מוצא מקום ללכוד את האדם ברשתו ח"ו.

ולכן מצוה רבה וגדולה להחיות נפש מישראל,
וכשעושה כן אזי השמחה תזורת אליו באור
חורר והאדם עצמו מחיה את נפשו להחיותו
לתחייתו! כי באמת קשה לאדם להחיות את עצמו
לבד, ואת השני קל יותר לחזק ולהחיות, וכאשר
השי"ת עוזר ומחזק ומעודדים את השני,
אזי בזה בעצמו האדם מרויח בכפלי כפליים
להחיות ולחזק את עצמו! כאשר אתה בונה

כוחו של גוט ווארט

על כל אחד ואחד לדעת ולהבין שעל ידי
שמכבדים אחד את השני, על ידי שמוקירים
את הזולת, יכולים ממש לבנות ולקומם
אותו! וכאשר אנו לומדים צריכים אנו לשמור
באמתחתנו אמרות ומאמרים, ובעת רצון
להשמיע דבר בעת, 'ווארט' קולע ומתאים,
ובכך מאירים את המוח של השני ומחיים את
נפשו. יכולים ממש להחיות נפשות מישראל!
הפלא ופלא! - מיט איין ווארט קען מען
ראטעווען א מענטש לעולמים!

וכל-שכן שיכולים להאיר זאת על פי דרך
החסידות; כאשר יושבים בידך, סביב שולחן
אחד, מתוועדים ומזמרים יחדיו, אזי זה מאיר
וזורר באופן אחר לגמרי! עס איז אנדערע
ווערטער! כי אפילו הדברים בטלים שמדברים
על טהרת הקודש נכלל הכל בקדושה; כי על ידי
זה מחזיקים מעמד.

איה היא שמחת החיים?!

וכהיום הזה ירד על העולם מחלה גוראה
ומסוכנת, והוא מה שאין לאנשים "שמחת
חיים", הבעל דבר מצא דרך גורא ואיום איך
לאמלל אנשים, להוציא מהם חיות לחיות,
להסיר מהם את "שמחת חיים"!

בימי חורפי זכיתי ללמוד אצל הרה"ק רבי
יודע"לע מדויקוב זי"ע, הוא היה מורם מעם,
והוא הכיר את העולם עוד משנות דור. והוא
שח לי פעם שהשינוי בשמחת חיים התחיל אחר
מלחמת העולם הראשונה.

המלחמה נמשכה למשך שנים, ובימי הרס
עולם נעצר העולם ממהלכו, הסוחרים לא
סחרו, אוניות לא שטו מזהבא להתם, וממילא
לא היה סחורה במה לעסוק, והיה אנדרלמוסאי
בעולם.

והיה בעת סיום המלחמה, כאשר חזרו בעלי
מלאכה לעבודתם, או אז היה ניכר להדיא
שאין אלו אותם הבעלי מלאכה. הסנדלרים
חזרו לנעליהם, החייטים לסחורותיהם, כולם
חזרו למהלך החיים, אך המבינים עמדו ותמהו:
'אואו איז דאס חיות? אואו איז דאס חיות?' -
לאן נעלמה החיות! הסנדלר אינו מכה על
הנעל עם אותו נעימות כמקדם, הסבל אינו
נוטה שכמו לסבול באותה שמחה; ירדה מין
חולשה וטמטום אשר לקח את הטעם והחיות
של החיים!

אפילו השכיר ביום שקיבל שכרו על עבודתו
בחודש העבר, אשר פעם היו יכולים להכיר את
השמחה על פניו במשך כל היום, אך אז לא
החזיקה השמחה אפילו שעה קלה. אין לו טעם
וחיות בזה. ירידה בשמחת החיים!

והוא ציין לפני עוד יותר, שהיו יכולים להראות
באצבע חילוק בין מי שנוול לפני מלחמת
העולם הראשונה למי שנוול אחריה - מין אדם
אחר לגמרי! מי שנוול לפני המלחמה היה נהנה
בימי חלדו עלי אדמות, השמחה היתה ניכרת

חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים לה'

בב"ה יום ה' י"א אדר תשכ"ו פניה"ק ירושלים ת"ו בב"א

האפן מיד ארויס צו נעמען" [בזמנך הפנוי רק תתגעגע ותרצה ותקוה להוציאני]. וזה מכוון לכל אחד ואחד מירושלם, שצריך להוציא ולהציל את נשמתו המרמזת על ה'בת מלך' המונחת בגלות בין הסטרא אחרא רח"ל. וע"ז כל אחד ואחד הוא בחי' 'שני למלכות' - לתקן את חלקי הקדושה השייכים לשרשו, שזה בחי' אברי המשכן המובא בליקו"מ (סימן ב).

והענין הזה של רצון והשתוקקות, היא עצה נפלאה אף שנמצאין בעת ירידה, ואפילו אם נמצאים במצב כזה שאין מתגלה שום רצון והשתוקקות, אבל בעומק עומק הלב נמצאת תמיד נקודה נעלמת המתאוה ורוצה לשוב לשרשה, שעל הנקודה הזו נאמר "אומרה לאלקי בעודי" (תהלים קד, א), ו"אזכרה נגיתי בלילה" (שם עז, ו). ובזה"ק מבואר דבאתר דאתדבק בר נש בהאי עלמא - הכי איתדבק בעלמא דאתי [במקום שמתדבק האדם בזה העולם - כן מתדבק בעולם הבא]. ויהי רצון שחבלי עולם הזה לא ירחיקו אותנו מנעימות נפלאות נצחיות יהדותנו.

... היום הייתי אצל רבי הירש לייב ליפל (שליט"א) [זצ"ל], ובדיק היום הסירו לו את הגיפס מעל רגליו, ואמר לי שמקוה ללכת בשבת פרשת זכור לבית הכנסת. אולם עוד צריך רפואה. ויהי רצון שתהיה לו רפואה שלימה בקרוב, כי אני ד' רפאך" (שמות טו, כו) ר"ת אד"ר, אמן כן יהי רצון.

... היה על דעתי עוד כמה דברים לכתוב, ואסתפק כעת בזה, בפרט רציתי להאריך קצת, ואמרת שמספיק שתעניין בליקוטי הלכות אורח חיים חלק א' נפילת אפים הלכה ד' סעיפים ד' ה' ו'.

ומקרב לבי אסיים בברכת פורים שמח וחג הפסח כשר ושמה, ופרנסה בשפע ונחת וכל טוב לעד.

חברך יעקב מאיר

לכבוד חברי הנלבב האברך היקר טוב עין הוא יבורך כש"ת ר"י... שליט"א עם ביתם וילדתם... ועם כל אשר להם ה' אתם ועמם לעולם.

את יקרת מכתבו קבלתי ע"י הרב... שליט"א... בתקופה זו עברו עלי כמה דברים. בני... שבר את ידו והולך עוד בגיפס [גבס], וב"ה שמתרפא כבר, וכן בתי... עשו לה ניתוח על רגליה ושכבה בגיפס על חצי גופה בערך ששה שבועות, ועוד דברים עברו עלי מבית ומחוץ, וב"ה שאני רואה שהכל מתהפך לטובה.

ובכלל, איך יכולים ליפול מפגעי העולם הזה החולף ועובר בשעה שיוצאים מהאלקים אלפי ישראל ומתורתו הק' הנצחית, ומעצותיו הק' של רבינו, שכל זה הוא חי לעד וקיים לנצח. ואע"פ שאני רחוק מאד מהשי"ת - מתנהג עמי השי"ת בחסדים גדולים, אלפי אלפים יותר ממה שמגיע לי, וחסדי ה' לא תמנו ולא כלו, אבל תודה לאיל שאני יודע מעצת רבינו הק' שחיוז ואימץ אותנו ליחל תמיד לה', כמ"ש בשיחות הר"ן (סימן ק"ג) בזה"ל: "ענה ואמר, חזקו ואמצו כל המיחלים לה', כל המיחלים דייקא, אפי' אם אינכם זוכים לשום קדושה ועבודה ח"ו, רק מיחלים לבד, אעפ"כ חזקו ואמצו ואל תיפלו משום דבר שבעולם איך שיהי" עכ"ל.

ובליקוטי מוהר"ן גילה ענינים נפלאים בענין הרצון וההשתוקקות להשי"ת ולדברים שבקדושה, וכמה תיקונים והשלמות הנפש עושים ע"י. וע"ז עצה זו מוכרחים סוף כל סוף להתקרב אל השי"ת באמת. ובסיפורי מעשיות (בסיפור הראשון של אבירת בת מלך) נאמר להשני למלכות [שהלך לחפש את בת המלך האובדת]: "און ווען דו וועסט האבן צייט זאלסטו רק ביינקען און וועלין און"

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

על
עוללנו
וטפינו

של הדייטשל, כך היו מכנים אותו כיון שמוצאו היה מדייטשלאנד - (גרמניה).

אמנם כוונת הבעש"ט האמיתית נודעה רק לאחר הסתלקותו של רבי יחיאל, כי כל עוד היה רבי יחיאל הצדיק-הנסתר חי, לא נשמע על הפלת נפלים או מיתת ילדים בכל המחוז ההוא שאיווה לשבתו.

וזו היתה כוונתו הקדושה של הבעש"ט שלקח אותו עבור ילדים, כי ידע שזה הצדיק מסוגל להגן בקדושתו ובצדקותו על ילדי ישראל שלא יארע להם שום אסון ח"ו.

זו היה דוגמא מכוחם וגבורתם של צדיקים להגן על עם ישראל ברוחניות וגם בגשמיות.

שמעתי מהגה"ח רבי לוי יצחק בענדער ע"ה, ששאלו פעם לבעש"ט הק' מדוע לקח את רבי יחיאל לחתן לבתו הצדקנית מרת אדל ע"ה, והשיב: "עבור ילדים".

בתחילה חשבו הכל, כי כוונתו היתה שרבי יחיאל מסוגל להביא בנים גדולים וצדיקים, כמו שאכן היה:

לרבי יחיאל נולדו בנים צדיקים וגדולי עולם, הלא הם הרבי ר' ברוכל ממעזבוז, הדגל-מחנה-אפרים, ואחותם הצדקנית מרת פיגא, שאחיה הצדיקים העידו על רוח-הקודש שהיתה בה (ראה חיי"מ אות ק"ד) [ואף כינו אותה 'פייגא די נביאה']. כולם היו צאצאיו

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

עליות
וירידות,
טמטום
הלב, וסילוק
הדעת
עוברים על
כל אחד
ואחד.